

§ 16 eller Ændringsforslag Nr. 7 med den Tilføjelse, jeg vil anbefale, saaledes at man der sætter den Bestemmelse ind, at man skal indhente Justitsministerens Tilladelse med Amsraadets Samtykke til, at Motorvogne køre paa Biveje og Landeveje under 12 Alens Bredde.

N. Andersen: Jeg kan ganske tiltræde de anerkendende Udtalelser, der ere faldne fra flere Sider om Udvalgets Arbejde. Jeg tror, at det maa siges, at Udvalget har haft en ret heldig Haand til at klare de ikke ganske ringe Vanskeligheder, som ere forbundne med det her foreliggende Lovforslag om Automobilkørsel, idet Udvalget paa den ene Side har søgt at imødekomme de Ønsker og Anskuelser, som ere komne frem i Retning af at lægge saa faa Hindringer som muligt i Vejen for Benyttelsen af dette ny Køretøj, og paa den anden Side at varetage de langt vigtigere og langt mere almindelige Interesser at skaffe Sikkerhed for den almindelige Vejførsel. Jeg tror, som sagt, at Udvalget i saa Henseende har været ret heldigt, og det spiller, efter min Formening, en langt større Rolle, end mange ere tilbøjelige til at antage, at faa en fornuftig Lov paa dette Omraade; thi nægtes kan det ikke, at navnlig i Nærheden af de store Byer rummer den stærkt tiltagende Færdsel med Automobileer en Fare for den almindelige Færdsel. Man kan sige længe nok, at det er Kusken, der bliver nervøs, at det ikke er Hestene, der blive bange, men at det er Manden, der ikke bevarer sin Sindsro. Men det er slet ikke Tilfældet. Jeg har ifølge min Ejendoms Beliggenhed bedre Lejlighed end maaske de fleste andre til at iagttage, hvorledes Automobilkørsel gaar for sig, idet jeg bor lige ved den eneste Landevej, der er skikket til Automobilmærdsel under de Regler, der have været benyttede hidtil. Derefter staar det klart for mig, at den megen Tale, der har lydt i Gaar og i Dag om Nyttekørsel og om at være tilstrækkelig fremsynet, ikke komme til at lægge Hindringer i Vejen for en Reform af Befordringsvæsenet, som har store Chancer for at faa almen Betydning, er i hvert Fald hidtil aldeles overdreven. Nogen egentlig Nyttekørsel er der her slet ikke Tale om. Det er muligt, at det kan komme, det skal jeg ikke bestride, men efter hvad jeg daglig, navnlig i Sommertiden, ser, er det ikke Nyttekørsel. Jeg ved ikke, om man kan kalde det Lystkørsel, thi det maa efter min Formening være en ganske ejendom-

melig Lyst, dette at sidde i stærk Fart paa et skraldende, pustende, stinkende Uhyre og fare hen ad Vejen. Jeg forstaaer ikke, at det egentlig kan være en Lyst; jeg kan i alt Fald kun forstaa, at det kan være en Lyst for dem, der behøve en stærk Nervepirring, men den Slags Nervepirring troede jeg egentlig, at den nuværende Generation slet ikke behøvede. Jeg troede snarere, at man havde Grund til at skaane sine Nerver, og i saa Fald er Automobilkørsel ganske sikkert ikke den rette Vej. Det kunde imidlertid ikke falde mig ind at lægge større Hindringer end nødvendigt i Vejen for Udviklingen af denne Kørsel, idet jeg naturligvis erkender, at der er en Mulighed for, at denne Kørsel ogsaa kan faa praktisk Betydning derved, at Automobileerne kunne tages i Nyttekørselens Tjeneste. Men jeg tror ganske vist, at vi skulle et godt Stykke fremad i Retning af ny Opfindelser, inden man kommer dertil, allerede af den Grund, at de Apparater, som skulle benyttes, som bekendt ere meget for dyre til, at det overhovedet kan betale sig at benytte dem paa det praktiske Omraade. Og dertil kommer, at efter min Mening er der ikke nogen Udsigt for en virkelig Benyttelse af Automobilkørsel, i alt Fald her i Landet, medmindre man ad den videnskabelige Tænkningens Vej kan udfinde en Forbedring paa det elektriske Omraade, hvorved det bliver muligt at benytte Elektriciteten uden at være tvungen til at føre de tunge Kørselsapparater med sig paa det bevægelige Automobil. Jeg tror, at den eneste Vej, ad hvilken man kan komme til en virkelig fornuftig Benyttelse af Opfindelsen, er, at man i langt højere Grad end hidtil kan benytte Elektriciteten uden at være besværet af de tunge Apparater. Men det er nu sin Sag; det er muligt, at jeg i saa Henseende ser fejl, jeg tror det dog ikke.

Det, hvorfor jeg nærmest har forlangt Ordet, er to Ting. For det første savner jeg en lille Bestemmelse i § 2, som kan sikre imod, at et meget nyttigt Apparat, Damptrømlen, falder ind under Lovforslagets Bestemmelser. Jeg kan ikke glemte, at den højtærede Justitsminister ved Sagens 1ste Behandling udtalte, at efter hans Formening var en Damptrømler ikke noget egentligt Køretøj, og jeg vil ogsaa føle mig beroliget, hvis den højtærede Justitsminister udtrykkelig vil udtale, at Damptrømlen ikke kan falde ind under Loven. Ganske vist er det jo os alle bekendt, at til syvende og sidst bliver det Domstolene, som skulle fortolke Lovene, og Spørgs-